

fundada la nostra etimologia *VERUXETANO-, mal si sigui hipotètica.⁴

¹ Variant ant. que podia fer pensar en el *Buradonis ilicetum* de Marcial (IV, 55.23): aragonès? avui veïnat *Buradón* al N. de Burgos? Tant se val, puix que en el nostre és només un error de còpia en lloc del *Borredan-* o *Borradan-* o *Borsitan-* de totes les altres dades. — ² Inútil fer cas d'unes formes *Bosrredane* i *Borresdane* d'E. Guiter (recollides innocentment per *AlcM*), essent d'un aficionat massa conegut per donar cites deformades o allegades desimboltament sense identificar gens amb els llocs. — ³ Sembla ser manlleu cèltic en llatí entre altres raons perquè *-rs-* > *-rr-* és evolució i disjuntiva corrent en les llengües cèltiques. El NP *Burrus* i *BURRA(L)US* són hispànics (CIL II, 5860, 2633) i, segons Schmoll (*Vork. Indg. Hisp.* 84 n. 2) s'agermanen amb l'irl. mj. *borr* 'inflat, orgullós'; també *Burrius* a Renània (Weisgerber, *Rb. G. Celt.* 40, 331-9); en «*burritanici*: flores qui in silva nascuntur» (*GGL* v, 173, 9: glossa escadussera i ben incerta) sospito que no hi ha sufix sinó compost amb el fitònim cèltic *TANNO-*). Per la banda del nom de planta cat. *broida*, ja en aquest article del *DECat* indico que no pot haver-hi res en comú, si no és una vaga analogia fonètica. — ⁴ Els publicadors pòstums del *Dipl. Cat. Vic.* del Dr. Junyent resumeixen així (§ 89, p. 82) una nota del P. Villanueva (*Vi. Lit.* v, 148) d'un doc. de l'a. 920, segons un diploma desaparegut que Villan. havia vist a l'Arxiu Capitular vigatà «en el condado de Berga, in appenditio de *Borrassederes*, in villa que nominat *Buvatella*». Es tracta de *Buatella* (en el Coll de Comià) (infra, art. *Buada*). Aquell *Borrassederes* sembla un derivat de *Borredà*. Potser *VERUXDAN-ARIAS?* *VERUX(R)ADARIAS?* Però no: jo crec que no és còpia correcta: per *Borrallederes* (segons una altra nota que tinc del Villan.) que deu ser variant formativa de *Borrelleres*, d'origen segur, inconnex amb el de *Borredà*.

Borrega, Borrego, Borreguet, Borreguillo, V. Borrat

BORRELL

Bàsicament NP, i de vegades NL. D'origen homòleg al de *Borràs* (supra). A tots dos, i més a aquest, hi deuria contribuir un element hispano-cèltic o sorotàptic, car *Burrus* i *Burrulus* (*-allus*) apareixen en inscr. hispàniques (CIL II, 5860, 2633), i és concebible que d'aquest resultatés **BURRELLUS* per degradació llatina, com sigui que *-ALLOS* no és terminació llatina sinó pertanyent al grup de sufixos *-en-LLo-* que se solen atribuir al cèltic; Schmoll (*Vorkelt. Idg. Hisp.*, 84 n. 2) els equipara a l'irl. mj. *borr* 'inflat, orgullós', a base d'ieur. *bh̥r̥sōs* 'redreçat'.

No és nom exclusivament català, car no en manquen alguns testimonis occitans, però escassos i només de la zona Sud (Skok, 143.4); *Borrellus*, pare de Sunifred a qui Carlemany donà Fontfreda en el Narbonès i

Lluís el Piadós ho confirmà al fill a. 829 (*Hist. Lgd.* v, 1645). Recordem que tot seguit es troba en la nostra família comtal; el fill de Guifre el Pilós; el gran *Borrellus comes et marchio*, aa. 977 i 998 (Mas, *N. H. Bna.* iv, 77, 79), *Borrelus* presbiter a. 904 (id. id. 24, 26).

També s'estenia fins al mossàrab, però aquí és cosa de l'Est. Ibn *Borrél* mestre del tunisenc Ibn-Khaldun (S. XIV), era originari del Puig de Cebolla (Simonet, *Glos.* p. LIX, n. 2); Ali *Borrel* en el Rept. de Val., i un altre *Ibn Borrel* o *-Burriel* del S. XI (Simonet, s. v. *borrél*). Arribava fins a Guadalajara, amb un *Aben Burriel* que hi vivia en el S. XI (MzPi., *Orig.* 197), i el cognom cast. *Burriel* és d'Aragó i de Cuenca.

Aquestes dades, però, ja no són segures, no sols pel filtre incert de la lletra aràbiga, sinó perquè havent-hi una *ī*, aquests noms igual podrien venir de *Borriol* (cf. *Cabriel* CAPREOLUS); i són escassos i ben dubtosos els testimonis de diftongació de *Ē* en mossàrab. En fi *burrāl* nom d'una espècie de garrofer, segons l'Anònim sevillà de c. 1100 (Asín, *Glos.*, 41-42), però aquest precisa que és una espècie pròpia de Dènia. A Calàbria hi hagué un Laureano di *Borrello* (RLiR I, 298), però aquí pot ser intrús català.

N'hi ha representants que semblen primordialment toponímics. *-Ipsas Bo(r)re(l)las*, prop de Plegamans, a. 1099 (*Cart. St. Cugat* II, 434). *Ipsas Burrellarias* en doc. de la zona barcelonesa a. 991; i *Mas de Borrellera* a Osona a. 1324, prop de Puig-l'Agulla (*DECat.* II, 129b35). Tals noms s'estenen fins als extrems N., O. i S. del domini. *Kasals Borrels* en te. de Lluçà a. 1007 (*Alart, Cart.*, 39). *Mas d'en Borrell*, entre Illa i Tuïr (xxvii, 52.23), *Borrell* a Vilacarleu (SerranoS, *NHRbg*, 257); lo Cana(r) del *Borrel* te. Sentiu de Sió (xlvi, 51.34); *Borrells* vt., te. Lladurs (GGC). *El Borrell*, gran i vell mas te. St. Hilari Sacalm, a l'O. i elevat en el vessant de Sant Miquel de Solterra (1932). *Borrell* te. Biar (xxxvi, 11.17), i altres a Lliria i a les Coves de Vnr. *Borrella* te. Genovés, i *Fila de Borrella* te. Lloc Nou de Fenollet (xxxii, 6.16, 36.24). Corral de *Borrells* te. Gata (xxxii, 92.19). Caseta de *Borrelló* a Planes i a Cocentaina (xxxiii, 140.5; xxxiv, 23.18). En *Palauborrell*, vt. de Viladamat és clar que es tracta del NP (com en *Palafrugell* etc.).

⁴⁵ *Borrera, Borreral, Borret, Borí, V. Borrat*

BORRIAC, BORRIANA, BORRIA

Derivats provinents tots ells del NP romà *BURRUS/BURRIUS*, del qual ja hem donat dades suficients en els articles *Borràs* i *Borrell*.

1) Castell de BORRIAC, entre Argenton, Cabrils i Vilassar; generalment escriuen *Burriach* però aquella és la grafia preferible.

PRON. POP. Se sent generalment *burriák* (1909, 1915 etc.), però a gent molt arrelada i fins culta (p. ex. Mn. Tarré, rector de Vilassar de Mar i fill de Canet), he sentit *burriák* (1956), amb la mateixa simplificació fonètica que notem tan vulgar i corrent en *Borriol/*